

Μια ιστορία γλυκιά σαν καραμέλα

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Πηγή: ITAR-TASS

Οι Ρώσοι λατρεύουν τα ζαχαρωτά. Σε κάθε περίοδο της ιστορίας τους τα γλυκίσματα δεν έπαψαν να υπάρχουν. Από τις καραμέλες των εργοστασίων του Αμπρικόσοφ της τσαρικής εποχής, μέχρι το Μπαμπάεφ της σοβιετικής Ρωσίας και τους θρύλους για το κοριτσάκι της σοκολάτας γάλακτος «Αλιόνκα».

Η παραγωγή ζαχαρωτών μπορεί, χαριτολογώντας, να ονομαστεί εθνική «ανάγκη» της Ρωσίας. Ό,τι αναταραχή και αν συνέβαινε, όπως πόλεμοι, επαναστάσεις, πληθωρισμοί, γλυκίσματα κατασκευάζονταν πάντα!

Στα τέλη του 19ου αιώνα δημοφιλέστερη ζαχαροπλαστική αυτοκρατορία της Ρωσίας ήταν τα εργοστάσια του Αλεξέι Αμπρικόσοφ. Η καραμέλα «Ουρές αστακού», όπως και οι διαδεδομένες στον ίδιο βαθμό «ζωολογικές» καραμέλες «Πόδια της χήνας», «Μυτίτσες της πάπιας», ήταν ανάρπαστες. Το ίδιο και η καραμέλα με την πολύ περίεργη ονομασία «Μύτη της πάπιας κατά του βήχα», όπως και η μαρμελάδα «Λιλιπούτεια».

Το μυστικό του Αμπρικόσοφ

Μεγάλη προτίμηση είχαν στη Ρωσία τα φρούτα με επικάλυψη σοκολάτας. Εισάγονταν από τη Γαλλία, αλλά η συνταγή παρασκευής τους κρατιόταν μυστική. Ο Αμπρικόσοφ ανακάλυψε το μυστικό και αποφάσισε να φτιάξει ένα εργοστάσιο στη Μαύρη θάλασσα. Η κατασκευή παρέμενε κρυφή και προκειμένου οι

ανταγωνιστές να μην πληροφορηθούν το μυστικό και ο βιομήχανος δικαιολογούσε τις συχνές απουσίες του λέγοντας ότι μεγάλωσε και αποφάσισε να ασχοληθεί με τις εξαγωγές κινεζικού τσαγιού. Και να που το εργοστάσιο λειτούργησε και όλα τα ζαχαροπλαστεία της ρωσικής αυτοκρατορίας άρχισαν να πωλούν τα φρούτα με σοκολατένια επικάλυψη του Αμπρικόσοφ. Οι ανταγωνιστές έμειναν απελπιστικά πίσω, ενώ ο Αμπρικόσοφ απέκτησε το στάτους του επίσημου προμηθευτή της αυτοκρατορικής αυλής.

Τα σοκολατάκια «Έμπνευση»

Στη σοβιετική βιομηχανία ζαχαροπλαστικής μεταφέρθηκαν πολλά γλυκίσματα και τεχνολογίες του Αμπρικόσοφ. Σε όλη τη χώρα άρχισαν να κυκλοφορούν «*Ουρές αστακού*» και «*Πόδια της χήνας*», ενώ η ίδια η παραγωγή του Αμπρικόσοφ μετατράπηκε στο γνωστότατο εργοστάσιο ζαχαροπλαστικής της Μόσχας «*Μπαμπάεφ*», το οποίο φτιάχνει υψηλής ποιότητας σχετικά προϊόντα. Για παράδειγμα, τα σοκολατάκια με την ψίχα καρυδιού στο εσωτερικό, «*Έμπνευση*», στο περιτύλιγμα των οποίων εικονίζεται ένα όμορφο ζευγάρι που χορεύει μπαλέτο με φόντο το θέατρο Μπολσόι. Κάθε μικρή ράβδος-σοκολατάκι είναι επιπλέον τυλιγμένη με αλουμινόχαρτο. Τη σοβιετική εποχή αυτά τα σοκολατάκια αποτελούσαν το σήμα κατατεθέν της χώρας και οι ξένοι τα αγόραζαν για σουβενίρ.

Τα σοβιετικά γλυκίσματα δεν ήταν τόσο ποιοτικά όπως επί τσαρικής Ρωσίας, καθώς έγιναν πιο μαζικά και φτηνά. Η συσκευασία είχε τα τυποποιημένα σχέδια για όλη τη χώρα. Δυστυχώς, η βιομηχανία δεν προλάβαινε να ικανοποιήσει τις κρατικές παραγγελίες, κάτι που οδήγησε στην έλλειψή τους. Και τότε, τα πιο καλά σοκολατάκια άρχισαν ξανά να αποτελούν δείγμα ανώτερης ποιότητας και να εξαφανίζονται από τα ράφια. Όχι πλέον επειδή ήταν ακριβότερα (άλλωστε η διαφορά δεν ήταν και τόσο μεγάλη), αλλά λόγω της καλύτερης γεύσης τους.

Ο θρύλος της «Αλιόνκα»

Στα μέσα της δεκαετίας του 1960 η κυβέρνηση αποφάσισε να κυκλοφορήσει μαζικά η σοκολάτα γάλακτος «Αλιόνκα», η οποία για μερικές δεκαετίες έγινε η βασική πηγή θερμίδων για τα παιδιά στη Ρωσία. Για κανέναν άλλο τα παιδιά στη Ρωσία δεν έτρεφαν τόσο ζεστά συναισθήματα, όσο για το κορίτσι με το μαντήλι στο περιτύλιγμα της «Αλιόνκα». Γύρω από τη συγκεκριμένη σοκολάτα άρχισαν να περιστρέφονται διάφοροι θρύλοι. Θεωρούταν, πως το κορίτσι στο περιτύλιγμα είναι είτε η κόρη ενός κοσμοναύτη, είτε η πρώτη γυναίκα κοσμοναύτης Βαλεντίνα Τερεσκόβα, είτε ακόμη και η κόρη του πρώτου κοσμοναύτη Γιούρι Γκαγκάριν.

Όλα αυτά όμως είναι απλώς θρύλοι, ενώ η πραγματικότητα ήταν η ακόλουθη. Αρχικά είχαν αποφασίσει να απεικονίσουν στο περιτύλιγμα κάποια αγρότισσα στην οποία θα έδιναν το όνομα «

Αλιόνουσκα», ένα πρόσωπο από τα ρωσικά λαϊκά παραμύθια (το όνομα αυτό είναι μια ακόμη πιο χαϊδευτική μορφή του ονόματος «Αλιόνα» και απευθύνεται κυρίως σε εντελώς μικρά κορίτσια). Ξαφνικά όμως διαπιστώθηκε ότι σοκολάτα με αυτή την ονομασία παρήγαγε ήδη ένα ανταγωνιστικό εργοστάσιο. Γι' αυτό αποφάσισαν να αλλάξουν την ονομασία σε «Αλιόνκα» (απλά οικείος τύπος προσφώνησης) και να απαγορέψουν τη σοκολάτα των ανταγωνιστών, με απόφαση της διεύθυνσης για θέματα ιδεολογίας του Κομμουνιστικού Κόμματος. Η απαγόρευση ελήφθη καθώς θεωρήθηκε ότι περνούσε λάθος μήνυμα, εικονίζοντας ένα ξυπόλυτο κορίτσι. Δηλαδή, τι; Δεν έχουν λεφτά οι γονείς της να της αγοράσουν παπούτσια;

Το 1965 η εφημερίδα *Vechernaya Moskva* ανακήρυξε διαγωνισμό παιδικών φωτογραφιών. Στη βιομηχανία για πολύ καιρό προσπαθούσαν να επιλέξουν από τις εκατοντάδες φωτογραφίες την πιο κατάλληλη, αλλά τελικά αποφάσισαν να ζωγραφιστεί η κόρη του καλλιτέχνη της βιομηχανίας Αλεξάντρ Γκερινάς, Ελένα. Αντίθετα με την ξυπόλητη Αλιόνουσκα του παραμυθιού, η Αλιόνκα με το μαντήλι και τα φουσκωμένα μαγουλάκια και χειλάκια της, αντιπροσώπευε τη σοβιετική ευημερία.

Από τότε πέρασε σχεδόν μισός αιώνας και πολλά άλλα είδη σοκολάτας εμφανίστηκαν. Όμως το κορίτσι με το μαντήλι στο περιτύλιγμα της σοκολάτας «Αλιόνκα» εξακολουθεί να μας κοιτάζει από οποιοδήποτε ράφι με γλυκίσματα της χώρας.

Ντμίτρι Ρομεντίκ

Πηγή: gr.rbth.com